РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 7025/16
13. децембар 2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавџић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., чији је законски заступник мајка Б.Б., обе из ..., ..., поднетој против туженог Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију, Нови Сад, Булевар Михајла Пупина 16, ради поништења решења, број 129-553-1097/2015-03 од 28. марта 2016. године, у предмету остваривања права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 13. децембра 2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем мења се решење Центра за социјални рад "Солидарност" Жабаљ-Одељење Тител, број 553-65/15 од 16. октобра 2015. године тако што се тужиљи признаје право на увећан додатак за помоћ и негу другог лица, у износу од 26.813,00 динара, са исплатом од 9. новембра 2015. године, па до 28. фебруара 2017. године, при чему ће контролни преглед бити извршен у фебруару 2017. године. Износ увећаног додатка за помоћ и негу другог лица усклађује се 1. априла и 1. октобра текуће године, на основу података органа надлежног за послове статистике, са индексом трошкова живота у претходних шест месеци, а корисник права, његов законски заступник или старатељ обавезују се да пријаве сваку промену од утицаја на признато право, и то у року од 15 дана од дана настале промене.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 27. априла 2016. године, тужиља је, преко законског заступника, оспорила законитост решења туженог органа у делу који се односи на почетак исплате увећаног додатка. Навела је да је првостепеним решењем тужиљи признато право на додатак за помоћ и негу другог лица почев од 25. фебруара 2015. године, а да је у поступку по жалби тужиљи признато право на увећан додатак за помоћ и негу другог лица, почев од 9. новембра 2015. године, када је

изјавила жалбу. Предложила је да Суд тужиљи призна право на увећан додатак за помоћ и негу другог лица од 25. фебруара 2015. године, а не од 9. новембра 2015. године, те да јој се исплати разлика од основног до увећаног додатка за наведени период.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао при разлозима образложења оспореног решења, и предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Одредбама члана 92. ст. 1, 2, 4. и 5. Закона о социјалној заштити ("Службени гласник РС", бр. 24/11), прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе, које остварује ако то право не може да оствари по другом правном основу, а на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, при чему потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из став 1. овог члана коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом 0.05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава основну личну хигијену без помоћи другог лица.

Одредбом члана 94. став 1. наведеног закона, прописано је да право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица има лице из члана 92. став 1. овог закона, за које је, на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, утврђено да има телесно оштећење од 100% по једном основу или има органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа и лице из члана 92. став 1. наведеног закона које има више оштећења, с тим да ниво оштећења износи по 70% и више процената по најмање два основа.

Према одредбама члана 95. ст. 1. и 5. истог закона поступак за остваривање права на новчану социјалну помоћ, права на додатак за помоћ и негу другог лица и права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица покреће се по захтеву, а може се покренути и по службеној дужности, те да се наведена права признају од дана подношења захтева ако су у моменту подношења захтева испуњени услови за признавање права.

Одредбом члана 101. наведеног закона прописано је да оцену неспособности за рад, потребе за помоћи и негом другог лица и постојање и степен телесног оштећења утврђују органи вештачења образовани по прописима којима се уређује пензијско осигурање.

Према доказима у спису и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је правилно поступио када је, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Наиме, поступајући по захтеву тужиље за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица од 25. фебруара 2015. године, првостепени орган је, прибавио Налаз, мишљење и оцену Органа вештачења у првостепеном поступку, број ЦС-13732/3 од 15. септембра 2015.

године, којим се лекар вештак изјаснио да код тужиље постоји телесно оштећење према Глави III тачка 9. Правилника о утврђивању телесних оштећења, у висини од 80%, због болести, почев од 21. маја 2015. године (налаз дечијег физијатра), да постоји потреба за помоћи и негом другог лица, почев од 25. фебруара 2015. године, те да је контролни преглед потребно извршити у септембру 2017. године.

У поступку по жалби, тужени орган је прибавио Налаз, мишљење и оцену Органа вештачења у другостепеном поступку, број ЦС-13732/6 од 13. јануара 2016. године, којим се лекар вештак сагласио с Налазом, мишљењем и оценом Органа вештачења у првостепеном поступку, број ЦС-113732 од 15. септембра 2015. године, да код тужиље постоји телесно оштећење према Глави III тачка 9. Правилника о утврђивању телесних оштећења, у висини од 80%, због болести, почев од 21. маја 2015. године. После примедби одељења за контролу налаза-Одсек за контролу налаза у другостпеном поступку, број 84 од 22. фебруара 2016. године, Орган вештачења у другостепеном поступку се Налазом, мишљењем и оценом, број ЦС-13732/6 од 26. фебруара 2016. године, сагласио с Налазом, мишљењем и оценом Органа вештачења у првостепеном поступку, број ЦС-113732 од 15. септембра 2015. године, да код тужиље постоји телесно оштећење, али не и са процентом утврђеног телесног оштећења. Ово са разлога што код тужиље постоји телесно оштећење према Глави III тачка 9. Правилника о утврђивању телесних оштећења, у висини од 100%, због болести, почев од 9. новембра 2015. године (извештај физијатра), при чему је контролни преглед потребно извршити фебруара 2017. године.

При давању Налаза, мишљења и оцене, Орган вештачења у другостепеном поступку је, размотрио комплетну медицинску документацију, појединачно наведену, која је довољна за меродавну оцену тако да лични преглед није потребан, па је, ценећи наводе жалбе, након што је Налаз, мишљење и оцену усагласио са примедбама Одељења контроле налаза, нашао да код тужиље постоји телесно оштећење у висини од 100% од, према извештају физијатра, 9. новембра 2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Суд је оценио да тужиља неосновано истиче да јој право на предметну накнаду припада од дана подношења захтева, 25. фебруара 2015. године. Ово стога што у време подношења захтева нису били испуњени услови за признавање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, већ су се ти услови стекли од дана када је лекар физијатар дао Налаз од 9. новембра 2015. године, на основу ког је Орган вештачења у другостепеном поступку утврдио да код тужиље постоји телесно оштећење од 100%, што представља основ за признавање предметног права.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да не могу довести до друкчије оцене законитости оспореног решења, при чему је имао у виду и то да наведено мишљење Органа вештачења у другостепеном поступку, дато у смислу члана 10. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање (“Службени гласник РС”, бр. 59/08...7/12), које је медицински документовано и довољно образложено, тако да може послужити као пуноважно мишљење вештака у смислу одредбе члана 149. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10).

Одлучујући о предлогу тужиље да Суд реши ову управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, Суд налази да предлог није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени

услови за његово поништење, те нема ни услова да Суд реши ову управну ствар применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Полазећи од наведеног, те одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући у виду да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13. децембра 2017. године, III-11 У. 7025/16

Записничар
Весна Мутавџић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ